

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

1952

ΤΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ,

Εκδιδόμενα ἀπὸς τοῦ μηνός.

ΥΠΟ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ.

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ.

1860.

1856

PNE

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

τῶν

ΓΥΝΑΙΚΩΝ.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ

ὑπὸ

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ

ΕΝ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΙ,

1860.

ΒΙΒΛΙΟΤΗΚΗ ΤΗΣ

(167)

ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΤΕΧΝΩΝ

1880

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ

ΤΩΝ

ΓΥΝΑΙΚΩΝ

- Φίλε μου καλημέρα σου. — καλῶς τὸν ποθητόν μου,
έχλές τὸ βράδυ ἀδελφέ σέ εἶδα 'ς τ' ὄνειρό μου.
— Τὸ ὄνειρό σου εἰς καλὸν πῶς ἔχεις 'ς τὴν υγιείαν;
— Πολὺ καλὰ, πλὴν μὴ βρωτᾶς, ἡ ἀναπαραδία!
— Φέρε μας δύο μᾶστιχες χωρὶς ἀργοπορίαν,
ἵτως ἀλψμονήσωμεν αὐτὴν τὴν δυστυχίαν.
— Ἐβίβα Ἀφεντούλη μου. — Τρίγγ! περιγηγή μου,
Ξεῦρε πῶς σ' ἔχω πάντοτε εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.
Ἄραγε εἶν' ἀληθινὸν πῶς μ' εἶδες 'ς τ' ὄνειρό σου.
ἢ μήπως ἀστεγεύσαι; εἶπέ με 'ς τὸν Θεόν σου.
— Δὲν ἔχ' ἀνάγκην νὰ ψευσθῶ, οὔτε καμμίαν βίαν,
σέ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου εἰς ἄκραν δυστυχίαν.
— Παρακαλῶ νὰ μὲ εἰπῆς καὶ νὰ μοῦ παραστήσης
πῶς μ' εἶδες εἰς τὸν ὕπνον σου. — Θυρῶ θὰ ἀπορήσης —

— Φέρε μας δύο Μχυρουδή· τρίγγ! περιηγητή μου,
ἄχ ἀδελφὲ εἰβίβα μας, πλὴν πιάστικ' ἡ ψυχὴ μου.
Ὡστε ν' ἀκούσω τ' ὄνειρο ποῦ εἶδες, καὶ νὰ μάθω,
ἐὰν μοῦ μέλλει τίποτε κακὸν διὰ νὰ πάθω.

Σὲ εἶδα εἰς τὸν ὕπνον μου εἰς χάος ἔκπλωμένον,
κι' ἀπὸ θηρί' ἀνήμερα πολλὰ τρυγυρισμένον.

Τὰς σάρκας σου ἐπάσχιζαν νὰ τὰς καταξεσχίσουν,
καὶ τὴν ζωὴν σου ἄφρευκτα νὰ σοῦ τὴν ὑστερίσουν....

— Πῶς μοῦ τὸ ἐξηγεῖς λοιπὸν αὐτὸ τὸ ὄνειρό σου;

— δὲν εἶμαι μάντις, πλὴν θαρρῶ πῶς εἶν' διὰ κακὸν σου

Διότ' ἀφοῦ ἔς τὸν ὕπνον μου σὲ εἶδα κι' ἐλυπήθην,
τὴν ἄλλη ἡμέρα παρευθὺς κλιῶς πληροφορήθην

Τὶ θὰ συμβῆ, καὶ ἔλεγα νὰ ἔλθης νὰ με εὔρης,
νὰ σοῦ εἰπῶ τὰ τρέχοντα διὰ νὰ τὰ ἤξεύρης.

— Πόθεν ἐβεβαιώθηκες, παρακαλῶ εἰπέ μου.

— θὰ σ' εἰπῶ, ὑπομονὴν νὰ λάβης, φίλτατέ μου.

Προχθὲς ἦλθε ἔς τὸ σπῆτι μου μιὰ γραῖα ζαρομένη,
ὅπου τὸν κόσμον περπατεῖ ἡ τρισκαταραμένη.

Μ' εἶπε πῶς ἀνεκάλυψε μιὰν συνωμοσίαν,

— Κύρ κυρταὶ κατὰ σοῦ κάμνουν μὲ ἄκραν βίαν.

— ποῦ αἱ Ἀφεντούλη, κατ' ἐμοῦ! — νὰ περιηγητὴ μου.

— ἔγω καμμιά δὲν ἐβλαψά εἰς ὅλην τὴν ζωὴν μου.

— Δὲν ἔβλαψες, ἀλλὰ πολλαὶ τὰ πέρνουν εἰς τὴν πλάτην,
ὅσα τὸ κάθε φύλλον σου χωρὶς ἄνομα γράφει.

Καὶ εἶναι βεβαιοτάτον πῶς ἀπεκατεστήσαν
ἐπιτροπὴν, καὶ δώδεκα Κυρίως ἐψηφίσαν·

Διὰ αὐτὰ τὰ τρέχοντα, καὶ νὰ ἀποφασίσουν,
ἴσως τὸ εὖρου ἐῦλογον πόλεμον νὰ κινήσουν,

Ὅλαι συγχρόνως κατὰ σοῦ, κορίτσια, ἴπανδρουμένοι,
ἀκόμη καὶ αἱ παμπόνηραι αἱ μαγκουροδεμένοι

Ἐστάλησαν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν δωδεκάδα,
καὶ πέρνουν σβάρνα τὰ χωρὶς ὅλα μὲ τὴν ἀράδα·

Διὰ νὰ ἐρεθίσωσι τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλη,
εἰς τὴν συνωμοσίαν των ὑπογραφὴν νὰ βάλῃ

Ὅπως ἐπιστηρίζωσι τὴν ἀνεξαρτησίαν,
καὶ νὰ ἔλθουν ἔς τὸ σπῆτί σου ὅλαι μίαν πρωΐαν·

Νὰ στήσουν τὴν σημαίαν των, καὶ νὰ φωνάζουν ΖΗΤΩ!!!!

ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΜΑΣ, καὶ αὐτὸς ὁ Πνευματικὸς θνήτω.

Ἐπίσης ἔχουν ἔκθεσιν, ἄριστα συνθεμένην,
καὶ ἀπὸ ὅλας, φαίνεται, εἶν' ὑπογεγραμμένη.

Κάποια λοιπὸν ἀπὸ αὐτὰς θὰ τὴν κρατῇ ἔς τὸ χέρι,
καὶ ἅμα προυνιασθῆ θέλει σοῦ τὴν προσφέρει·

Νὰ σοῦ εἰπῇ αὐτόγραφε εἰδὲ ἀλλέως χάθης,
εἰς τὸ ἐξῆς νὰ σκέπτεσαι ὁπόταν θέλεις γράφης·

Κ1' ἀνίσως ἐναντιωθῆς φοβοῦμαι νὰ μὴ τύχη
τὲ κάμουσι διὰ νυκτὸς νὰ τρέχης ἔς τὸ Παντύχη
Πῆρε λοιπὸν τὰ μέτρα σου; γνῶρισε ὅταν γράφης,
πολὺ φοβοῦμαι, φίλε μου, ὅτι θὲ νὰ τὴν πάθης·
— Ὅθεν τὸ ἔχεις βέβαιον! — Μάλιστα, χωρὶς ἄλλο·
καθὼς ἡ γραῖα μ' ἔλεγε, ἔχουν θυμὸν μεγάλον
Μάλιστα μὲ παρέστισε τὸν τρόπον ποῦ θὰ κάμουν,
ὅταν ἀποφασίσωσι ἔς τὸ σπῆτι σου νὰ δράμουν.
Ἡ πρώτη εἰς τὰς χεῖρας της θὰ φέρῃ μὴν σημαίαν,
μὲ μίαν φοῦστα (Μαλακῶφ) μεγάλην καὶ ὠραίαν,
Ἐπίσης καὶ ἡ δευτέρα μὴν τρίταια θὰ ὑψώνη,
μὲ τὰ πτερὰ τοῦ πετεινοῦ, καὶ κάτι τι ἀκόμη·
Κ1' ὅλαι αἱ ἄλλαι τακτικῶς θ' ἀκολουθοῦν κατόπι,
καὶ μ' ἐνθουσιασμὸν σφοδρὸν θὰ ῥητορεύῃ ἡ πρώτη.

- « Ἐμπρὸς κοράσια, μὴ πτοηθεῖτε,
- « τοιαύτας σάτυρας μὴ φοβηθεῖτε,
- « ὅλαι δρμηάσατε... νὰ μᾶς θαυμάσουν,
- « κ1' οἱ ἄνδρες ὅλοι νὰ μᾶς τρομάξουν
- « Ἡ γενναιότης μας, ἄς ἔμβ' εἰς πράξιν,
- « καὶ ἡ . . . νὰ μᾶς τρομάξῃ.

« θαρρῶ οἱ νέοι νὰ μᾶς ἀρᾶσουν, καὶ σοὶ ἐπιβλέψω ἐν ἔλεει·

« καὶ μὲ παράσημα νὰ μᾶς βραβεύσουν·

« Βλέποντες ὅτι, ἡμεῖς αἱ νέοι, σοὶ ὁμοῦ ἐστὶν ἡ δόξα·

« εἴμεθ' ἠρώϊσσαι τόσον γενναῖα·

« Ὅθεν συγχρόνως μὲ φωνὴν μίαν, ἐκ τῆς καρδίας σου

« εἰπῶμεν αὐτῷ **ΖΗΤΩ ἘΛΕΥΘΕΡΙΑ !!!** »

« καὶ ὁ Πνευματικὸς ἂν σοιχοιουργῇ·

« θεὸς νὰ τὸν στείλωμεν εἰς τὴν ὄργην·

« **ΖΗΤΩ ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΟΥ ΣΥΡΜΟΥ !**

« **ΖΗΤΩ Ἡ ΠΤΕΡΙΣ ΤΟΥ ΠΕΤΕΙΝΟΥ !!!** »

Ταῦτα μ' ἔψαλλεν ἡ γραῖα, φίλε περιηγητῆ,

λέγουσά μου αὐτῇ Ἀφεντούλη ἂν εὐρῆς τὸν ποιητῆ,

Διὰ τὸν Θεὸν εἶπέ του νὰ προλάβῃ τὸ κακόν,

ὅπως ἀποφύγει ταύτην τὴν ὄργην τῶν γυναικῶν·

— Φερ' εἰπεῖν τῶρα συντόμως εἰν' τὰ πάντα νὰ γενοῦν,

μὲ τῆς γραίας σου τὰ λόγια, καὶ μὲ τὸν ὀδικόν σου νοῦν;

— Δὲν γνωρίζω φίλτατέ μου, καθὼς ἤκουσα λαλῶ,

καὶ ὁ Ὑψιστος τὰ πάντα νὰ τὰ φέρῃ εἰς καλόν·

— Μὴ φοβείσαι· αἱ κυρίαί εἰς τὸ ἄκρον μ' ἀγαποῦν,

καὶ δὲν ἤκουσα ὡς τώρα τὸ κακόν μου νὰ εἰποῦν

Τὰ φυλλάδιά μου ὅλα δέχονται κάθε φοράν,
τ' ἀγοράζουν, τ' ἀναγνώνουν, ὅλα μ' ἄκραν των χαράν.
Πλὴν αὐτὰ ὁποῦ μοῦ λέγεις, εἶναι ὅλα τοῦ κακοῦ,
πείραξις τοῦ διαβόλου καὶ θανάσιμου ἐχθροῦ.
Τέλος πάντων ἂν καὶ ἦναι γεγραμμένον νὰ γενῆ,
δὲν ἔμπορῶ νὰ τ' ἀποφύγω. — Ὅχι φίλ' ὑπομονή!
— Φέρε μας ἀκόμη δύο... — Ἄς τὴν σφίξωμε κι' αὐτὴν,
κι' ἄκουσέ νὰ μάθης ἕναν Φαναριώτη ποιητὴν.

Ἐνας φίλος 'ς τὸ Φανάρι κάμνει τὸ ἐγὼ ἐγὼ,
κουκουρίζει κούκου κούκου σὰν ἡ ὄρνιθα τ' αὐγό·

ἔχει λέγ' ἐλκυστικόν

κάθε ἕνα του λοιπὸν.

Λέγει ποιητὴς πῶς εἶναι, κάμνει στοίχους κι' ἔχουν χοῦ,
τρέχ' ἡ πένα του σὰν γράφει ὡσὰν πόδες βτραχοῦ.

καὶ μὲ εἴκοσι λοιπὸν,

ἔχει λέγ' ἐλκυστικόν.

Ὁ καλόφωνός λέγ' εἶμαι, κι' ἄριστος τραγουδιστὴς,
στοιχοῦργῶ διὰ τὸ Φανάρι ὅσα θέλεις παρευθὺς·

καὶ μὲ τὸ λοιπὸν λοιπὸν

κάμνει στοίχους γυναικῶν.

Ξεύρω λέγει νά συνθέσω τρχουδάκια πολλά,
δύναμαι και κάποις νέας νά εὐγάλ' ἀπ' τὰ μυαλά,
μέ αὐτά μου τὰ λοιπὸν,

καὶ μέ τὸ τι ρι τι τόν.
Κάμνω στοίχους ὄσους θέλω, μέ πομάδα ἐκλεκτή,
τοὺς κτενίζω καθὼς πρέπει, κί ἂν δὲν εἶναι και σωστοί,
μέ σαράντα μου λοιπὸν,

τοὺς περιάζω ἔς τὸ λεπτόν.
Βάζω ποῦδρα και τοὺς σιγίζω, τί θά 'πέιτε τὸ λοιπὸν;
προσπαθῶ διὰ ν' ἀρέσω ὀλονῶν τῶν γυναικῶν
καταλάβετε λοιπὸν, . . .

τὸν 'δικόν μου τὸν σκοπὸν . . .
Εἶχα μίαν εἰς τὸ χέρι, πλὴν μέ μύρισε καλά,
και μέ ἔστειλλ γιὰ ξύλα ἔς τὸν ἐπάνω μαχαλά·
ἐνόησατε λοιπὸν,
τὸ τι ρι τι τόν

Δὲν ἠμπόρεσα μέ τρόπον νά τὴν φέρω ἔς τὸ χωριῖό,
και μέ τὴν ποιητικὴν μου και ὁ ἴδιος ἀπορωῶ,
πῶς μέ τόσα μου λοιπὸν

ἔχασα τὸ θυλικόν.
Φκίνεται κάποις προδότης, εἶπεν ὅτι δὲν βιαστῶ,
παραδάκι, και τὰ ροῦχα εἰς τὸν ράπτῃν τὰ χρωστῶ.

ἰδοῦ φίλοι μου λοιπόν,

τὸ ὀλέθριον κακόν.

Ἦλθ' ἄλλ' αἰεὶ τὸ χέρι ἄν μου 'μπλέξῃ δὲν θ' ἀργήσω,
νὰ τὴν βάλλω εἰς τὸ δῦκτι ὡς ποῦ νὰ ψηθῇ τ' αὐγὸ·

καὶ χωρὶς τι ρι τι τὸν,

στεφανόνομαι λοιπόν.

Κι' ἂν ἡ κάμερα δὲν ἔχῃ τ' ἀναγκαῖα τῆς σωστά,
ἴσως καὶ χωρὶς ταβάνι, καὶ χρουστῶ τὸν ἀσβεστά,

τί μὲ τοῦτο τὸ λοιπόν;

βλέπω τὸν καιρὸν ζεστόν.

Ταῦτα λέγ' ὁ στοιχοργός μας καὶ νομίζει κάτι τι,
ὅτι κάμνει 'ς τὸ Φανάρι μὲ τὴν γυνῶσιν του αὐτὴν.

καὶ μὲ τόσα του λοιπόν,

κάμνει κρότον γενικόν.

Τὸ νομίζει, πλὴν δὲν εἶναι ὡς καθὼς αὐτὸς θαρρῆει,
ἔπισθὲν του ἄς ἀκούσῃ χωρὶς νὰ ἀργοπορεῖ

διὰ τὰ πολλὰ λοιπόν,

τὸν θυμὸν τῶν γυναικῶν

"Ὀλοι τὸν περιγελοῦσι, καὶ ἡ ὥρα δὲν ἀργεῖ

νὰ συναθροισθοῦν μὲ μίαν νὰ τὸν στείλουν 'ς τὴν ὀργήν

— Κι' ἂν θυμῶσ' αὐτὸς ὁ φίλος, ὅπου εἶναι 'ς τὸ Φανάρι,

καὶ ἀρχίσει τοῦτα 'κεῖνα νὰ σοῦ ψάλλῃ χωρὶς χάρι·

τότε πρέπει νὰ σκεφθῆς,

διὰ νὰ ἀποκριθῆς·

— Νὰ σκεφθῶ! καὶ μήπως ἔχω τάχατε φιλονεικίαν,

μὲ κανένα ποῦ ἐξῆλθε ἀπὸ τὴν ἀκαδημίαν;

καὶ μοῦ λέγεις νὰ σκεφθῶ,

διὰ νὰ ἀποκριθῶ!

— Τὸν φίλε μὲ διῶ στοίχους, σοῦ τὸν κάμνω νὰ ζαρώσῃ

ἐπειδὴ δὲν εἶναι ἄξιός τὴν ἀπάντησιν νὰ δώσῃ

ὄχι λέγεις νὰ σκεφθῶ,

διὰ νὰ τ' ἀποκριθῶ!

— Ἐὰν ὁμως τὸν κουντίσουν, καὶ κανένα ἄλλον βάλῃ,

καὶ ἀρχίσ' ὅσα δὲν θέλεις νὰ σοῦ γράφῃ, νὰ σοῦ ψάλλῃ,

τότε τί θὰ νὰ εἰπῆς;

πῶς θὰ ὑπερασπισθῆς;

— Τοῦτό εἶν' δουλιὰ ἑδική μου, ἂν ποτὲ καὶ τὸν σκουνητῆσου

κάποιοι φίλοι, καὶ ὀλίγον τὴν οὐρίτσα του κουνήσουν,

νὰ ἰδῆς θὰ δυνηθῶ,

διὰ νὰ τ' ἀποκριθῶ; . . .

— Θὰ εἰδῶ καὶ θὰ προσμένω, κι' ὅταν εὐγῆ ἢ φωνῆ,

τότε πλέον ποῖον τέλος θέλει εἶσθαι θὰ φανῆ·

πλὴν φανῆ ἢ δὲν φανῆ,

ὅ,τι θέλει ἄς γενῆ.

Ἐγὼ ἄλευρι ἀπλωμένον, δὲν συγχίζομαι πολὺ,
ἄκουσε αὐτοὺς τοὺς στοίχους, ἂν σοῦ φαίνονται καλοί.
Εἶναι διὰ τὴν Ἐλέγκω ὅπου εἶναι ἔς τὸ Μουχλιῶ,
κι' ἀγαπᾷ νὸν Νικολάκη, τοῦ. . . τὸν υἱό.

Ο ΝΙΚΟΛΑΚΗΣ καὶ Η ΕΛΕΓΚΩ.

Νικ: Ζηλιάρικο πουλάει μου, πῦτε τὰ φυσικά σου,
ἄλλην καμμιά δὲν ἀγαπῶ, μὴ θλίβεις τὴν καρδιά σου.
Ἐσένα ἔχω πάντοτε ἔς τὸν νοῦν μου νύκτα ἕμερα,
ὅθεν γιὰτι συγχίζεσαι χρυσή μου περιστέρα;

Ἐλέ: Πεισματικά δὲν δέχομαι, λυγοθυμῶ πεθαίνω,
μὲ χάνεις, Νικολάκη μου, ἔς τὸν ἄδη καταβαίνω.
Δὲν θέλω μ' ἄλλην νὰ ἔμιλῃς ζεύρεις τὰ φυσικά μου,
πῶς δὲν βαστᾷ παράξενα, ἡ μαύρη ἡ καρδιά μου.

Νικ: Παράδοξον! γιὰτι καλέ; ἀκόμη δὲν πιστεύεις,
πῶς σ' ἀγαπῶ εἰληκρινῶς, τί ἄλλ μού γυρεύεις;

Ἐλ: Ζηλεύω, ἰδοὺ φίλε μου, ῥητῶς ποῦ σὲ τὸ λέγω,
μὴ μὲ στενοχωρεῖς ποθὺ, καὶ μ' ἔρχεται νὰ κλαίω

Νικ: Μὴ κλαίεις Ἐλεγκάκη μου, ποσῶς μὴ χολοσκάνεις,
τέτοιαις ἰδέαις μάταις ἔς τὸν νοῦν σου μὴ ταῖς βάνεις.
Σὲ ἀγαπῶ εἰληκρινῶς χωρὶς ἀμφιβολίαν....

Ἐλε: Ἄχ! στάσου! λυγοθόμησα ἔς αὐτὴν τὴν ὀμιλίαν.

Νικ: Καλὲ γιὰτὶ ψυχίτσα μου τόσο δειλὴ νὰ ἦσαι;

Ἐλ: Διπρόσωπος μοῦ φαίνεσαι. — Θεά μου μὴ φοβεῖσαι.

Δόσε μου τὸ χεράκι σου τὸ παχουλὸ νὰ πιάσω,

Ἐλ Δὲν σὲ πιστεῦω ἄφες με, τὸν κόσμον θεὸ νὰ χάσω.

Νικ Ἀμὰν κερά μου, πίστευσε, σκλάβος δικός σου εἶμαι..

Δόσε μου τὸ χεράκι σου! — Ἐλ: Ἄχ! ἔς ὑποψίαν εἶμαι,

Νικ Ὅχι γλυκιά κοκώνα μου, θάρρει καὶ μὴ φοβεῖσαι.

Ἐλ: Ἴδου λοιπὸν τὸ χέρι μου, ὅμως πιστὸς νὰ ἦσαι

Νικ: Πιστότατος, κυρία μου, πλησίασε σιμά μου,

ἔνα φιλάκι δόσε μου, νὰ δροσιθῇ ἡ καρδιά μου.

Ἐ: Φυλάζου, εἶναι δύσκολο. — καὶ διατὶ κυρά μου;

τὰ δύο μαγουλάκια σου δὲν εἶν πάντα δικά μου;

Ἐκ: Ἦσύχασε μὴ μᾶς ἰδῆ ἀπ' ἀντυνκρι καμμία....

Νικ: Δὲν ἠσύχάζω.... τ' ἄρπαξα μὲ ἄκραν εὐκολίαν.

Ἐλ: Μιρτίολε, μὲ κατάφερες, κι' ἐπῆρες τὸ φιλάκι.

Νικ Εὐφράνθησαν τὰ χεῖλη μου, ψυχὴ μου Ἐλεγκάκι.

Ἐλ: Βέβαια... σὺ ἐφράνθηκες, ἐρώτησε κι' ἐμένα!!!

Ὅπου τὰ φυλλοκάρδια μου τὰ ἔχεις φλογισμένα!

Τρεῖς χρόνοι τώρα ἔφθασαν ὅπου μὲ βασανίζεις,
τέλος νὰ δώσῃ; πώποτε δὲν τὸ ἀποφασίζεις.

Ω; πότε θέλεις νὰ τραβῶ αὐτὴν τὴν δυστυχίαν;

Νικ: Ἄχ φῶς μου ἔχεις; δίκαιον! — Δὲν εἶναι ἀμαρτία;

Νικ: Εἶναι· ἀλλὰ τί ὄφελος, ἄχ μὴ μὲ γολοσκάεις,

ἔλα ὀλίγον πρὸ σιμᾶ; πίσματα μὴ μὲ κίμνεις.

Ἐλ: Ὅριστε, ἦλθα, κάθισα, λέγε λοιπὸν τί θέλεις;

Νικ: Δὲν θέλω νὰ συγχίζεσαι, καὶ ἄδικα νὰ κλαίεις.

Εὐθύς π' ἀνοίξουν αἱ δουλιχί θε νὰ στεφανωθοῦμε,

Ἐλ: ὦχι! ἄφες με μὴ μὲ. . . κι' αὐτὸ θὰ τὸ ἴδουμε.

— Ἐτελίωσαν οἱ στοίχοι, φίλε περιηγητῆ,
τώρα ἔλα νὰ ἰδῶμεν τὴν ὑπόθεσιν αὐτήν.

Αἱ κυραὶ χωρὶς ἄλλο ἔχουσι κακὸν σκοπὸν,

διὰ νὰ σὲ καταστρέψουν· τοῦτο εἶναι τὸ κακόν.

Σκέφθηκες τὸ τί θὰ κάμῃς; πές με το χωρὶς ν' ἀργῆς,

ἐπειδὴ θε νὰ τὴν πάθῃς, κι' ὅτα σ' εἶπα θὰ εἰδῆς.

— Χωρὶς ἄλλο τὸ γνωρίζεις. — Μιλίστα ἀγαπητέ,

σήμερ' αὐρῖο θὰ συνέβῃ; — Δὲν τὸ ἤλπίζα ποτέ.

— Ω! κακὸν ὁποῦ μου τρέχει! ἄρχγε ποῦ νὰ κρυφθῶ! . . .

ὅταν ἔλθουν αἱ Κυρίαι διὰ νὰ προφυλαχθῶ

— Δὲν γνωρίζω, ὅμως σκέψου πρὶν σοῦ ἔλθ' ὁ κερκυνὸς
εἰς τὴν κεφαλήν, διότι ἔφθασε θαρρ' ὁ καιρὸς.

Εἶναι ἔτοιμα τὰ πάντα, καθὼς μοῦ 'πεν ἡ γριά,
διὰ τοῦτο πρέπει φίλε, νὰ προλάβῃς τὴν δουλιὰ.

— Νὰ σ' εἰπῶ, ἄς πιῶμε δύο. — Φέρε μας τὰ Μκυρουδῆ,
κι' ἄς ἀφήσωμε τὴν γρίτσα νὰ λαλῇ νὰ κελαδῇ.

— Τρίγγ! ἐβίβα, 'ς τὴν ὑγιὰ μας, κι' ἄκουσε νὰ σοῦ εἰπῶ,
πρέπει τώρα χωρὶς ἄλλο νὰ ἀλλάξῃς τὸν σκοπὸ.

— Λέγε μου, ἐγὼ ἀκούω τὴν 'δικὴν σου συμβουλή·

— τὰ κοράσια δὲν πρέπει νὰ κατηγορῆς πολὺ·

Κάποτε κηλόπιχνέτα, ἔχετα ἀπὸ κοντὰ,
νὰ σὲ ἀγαποῦν εἰς ἄκρον... — ὅμως δυπροσωπικά!!!

— Τοῦτο βέβαιον, καὶ πότε εἶδες γύναιον πιστόν;

— Τώρα σ' ἀγαπῶ διότι, μ' εἶπες ὅλο τὸ σωστόν.

— Ὅσα βλέπεις, ὅλα λέγε, ὅτι εἶν' πολὺ καλὰ,
τὰ στραβὰ κάμνετα ἴσια, μὴ μωρολογῆς πολλὰ.

Ἄφινε τὴν κάθε μίαν 'ς τὸν 'δικόν της τὸν σκοπὸν,
μόνη της ἂν θελ' ἄς κρίνῃ τὸ καλὸν ἀπ' τὸ κακόν·

— Εἶγε σου κύρ Ἄφεντούλη, ἐκχάλαθα εὐθύς,
ὅτι θέλεις τὰς κυρίας νὰ τὰς ὑπερασπισθῆς.

- Ὅχι περιηγητὴ μου, μάλιστα ἀν μ' ἐρωτᾷς,
ἐκ νεότητός πάντα ἀντιφέρουμουν ἔς αὐτάς.
Πλὴν τί διάβολο νὰ γίνῃ ἔψαλλα τόσον καιρὸν,
κι' εἶδα ὅτι μία τρύπα ἔκαμα εἰς τὸ νερό.
Διὰ τοῦτο τόσους χρόνους ἔχω ποῦ δὲν ὀμιλῶ,
βλέπ', ἀκούω, πλὴν διόλου τὴν καρδίαν μου δὲν χαλῶ
- Ἄκουσε, κύρ Ἀφεντούλη, ἕνα λόγο νὰ σ' εἰπῶ·
ὅσο ζῆσω δὲν θ' ἀλλάξω τὸν παλιό μου τὸν σκοπόν.
Καὶ ἡ γριὰ ὅσα σοῦ εἶπε, φαίνεται εἶναι πλαστὰ,
πάσχει νὰ μᾶς φοβέριση μὲ τὰ λόγια τῆς αὐτά.
Φαίνεται εἶναι βαλμένη, ἡ καμποῦρα, ἡ τρελλή,
ἀπὸ κάποια κυρίαν ποῦ πειράχθηκε πολὺ.
- Κι' ἤλθε νὰ σοῦ ἐξηγήσῃ κωμωδίας τῆς κ κ ο ὕς,
μὲ τὴν ἄσπρην τῆς πλεξοῦδα, καὶ μὲ γυνῶσιν ἀλεποῦς·
- Ἴσως, ὅμως μοῦ ὠρκίσθη, ὅτι ἡ κερά Ἰαλλοῦ,
μὲ τὴν ἄμια Ζουλοτίνα, κι' ἡ κεράτσα Ζαμπελοῦ,
Προχθὲς ἦτο ἔς τὸ Φανάρι, καὶ εἰς εἴκοσι λεπτά,
τὴν συνωμοσίαν ταύτην ἑκατὸν δέκα ἐπτὰ,
Πανδρευμέναις ὑπογράψαν, πλὴν ἐπάνω ἔς τὸ Μουγλιό,
δὲν μπορεῖς μὲ λέγει, φίλε, νὰ εὐρῆς λογαριασμό.
Ἐκεῖ πάλ' εἶν' ἡ Καλλοῦδα, κι' ἡ κεράτσα Δημητροῦ,
καὶ ἐπῆραν τὴν ἀράδα, ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ Γιατροῦ.

Γράφουσι με ἄκραν βίαν, καὶ ἐν ὀφθαλμοῦ ῥοπῇ,
φαίνεται μου νὰ προφθάσουν εἰς τὸ Ἐντρενέ-καπή,

Ἐ τ' Ἀρναούτκιοι ἐστῆλαν τὴν κερά Μαγδαλινή,
μὲ τὴν ἄμια Ζουλοτίνα, ποῦ τὸν . . . κουνεῖ.

Εἰς τὸ Σταυροδρόμι ἔχουν τὴν κεράτσα Κερασιά,
ἀδελφὴν τοῦ . . . ὅπου τρέχει ἔς τὰ νησιά.

Ἐ τὸ Τατάουλα, μοῦ εἶπε, ἔχουν τὸν Μισέ Ζωρζῆ,
Ὅπου περπατεῖ σκυμένος σὰν τὸν γέρο τὸν Κωζῆ.

Αὐτὸς λέγει ὑπεσχέθη, ἂν γυρίσῃ τὸ χωριὸν,
ἤμπορεῖ νὰ καταπέισῃ χίλιες ἑκατὸ καὶ δύο.

Εἰς τὸν Βόσπορον συγχρόνως πῆγ' ἡ ἄμια ἡ Ζενοῦ,
τοῦ Μισέ-Μπουρλῆ ἡ ἄμια, καὶ ἡ γιαιγιά της ἡ Βιεννοῦ.

— Ὡ Θεέ μου! τοῦτο εἶναι ἄλλο εἶδος ταραχῆς,
κατ' ἐμοῦ τόσαι κυρίαί!!! μ' ἀφανίζουσιν εὐθύς.

Μ' ὄλον τοῦτο δὲν εἶν' ἄλλο, πρέπει μόνον νὰ σκεφθῶ,
τίμι τρόπῳ ἔμπροσθέν των νὰ διαμαρτυρηθῶ.

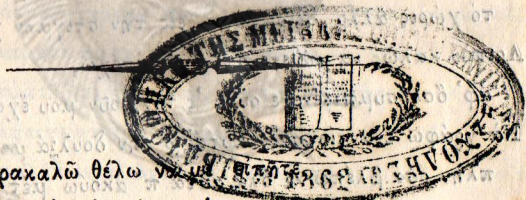
— Ἡρόπει, φίλε μου, διότι ἂν καὶ ἐναντιωθῆς
θὰ τὴν πάθης, καὶ ἂν θέλῃς διὰ νὰ βεβαιωθῆς,

Παρατήρησε ὀλίγον καὶ τὸ σχέδιον αὐτὸ,
τὸ ὁποῖον παρασταίνει τὸν ἴδικόν των τὸν σκοπόν.

Βλέπεις τὴν σημαίαν ταύτην καθὼς εἶν ζωγραφιστή,
μὲ τὸ Μαλακῶφ; ἐτούτη θέλει σὲ ἐκδικηθῆ.

Παρομοίως καὶ ἡ τρίτσα, μὲ ἀλώπεκος πτερὰ,
θὰ σοῦ προξενήσῃ ἴσως τὴν μεγάλην συμφορὰ.
— Ὡ καλέ μου Ἀφεντουῖλη μοῦ ἐπῆρες τὰ μζαλά,
τώρα μ' ἔβαλες εἰς ἄλλα βάσανα παραπολά.
Ποῦ 'ς τὸ διάβολο γνωρίζεις τὰ κρυφὰ τῶν γυναικῶν,
πρὸς ἐλπίζει πῶς θὰ πάθω ἓνα ὁμοιον κακόν.
— Δὲν ἤξέρω ἰδοῦ βλέπεις, ἐμπροσθὲν σου φανερώς,
ὅσα θέλει σοῦ συνέβουν ἐάν δὲν φερθῆς καλῶς.
— Ἐγὼ φίλε πρὶν νὰ πάθω, τὸ παραμικρὸν κακόν,
τὰ ἀκόλουθα ποῦ γράφω θὰ εἰπῶ τῶν γυναικῶν.

Κυρίαί σᾶς παρακαλῶ θέλω νὰ καταλάβω καὶ ἐγὼ τὴν γνώμην που κρατῆτε.
Ἔμαθα ὅτι ἔχετε κάποιαν συνομοσίαν,
καὶ κατ' ἐμοῦ προστάξατε νὰ γένη ἑταιρία.
Ἴνα μὲ καταστρέψετε πλὴν θέλω νὰ γνωρίσω,
εἰς τί καὶ πότε ἔσφαλα καλῶς νὰ ἐννοήσω.
Εἰπέτε μου παρακαλῶ νὰ δῶ τὰ σάφλατά μου,
καὶ ἂν μὲ καταδικάσετε, εἰς τὰ γηράματά μου,

Ὑπομονὴ ἂν ἔπτεσα πρέπει νὰ υποφέρω,
 πλὴν ἐπιμένω ἄφευκτα τὸ σφάλμα μου νὰ ξεύρω.
 Δὲν ἐνθυμοῦμαι πώποτε διὰ νὰ σᾶς πειράξω,
 καὶ πάντα προφυλάττομαι μὴν τύχη καὶ σᾶς βλάψω.
 Διότι ἐγὼ πραγματικῶς, τὸ θυληκὸν τὸ φύλλον,
 τὸ τρέμω ὡς ὁ λαγῶς, τοῦ κυνηγιοῦ τὸν σκύλον.
 Πρὸς τοῦτοις λέγουν θάλασσα, πῦρ, καὶ γυνὴ τὰ τρία,
 εἶναι κακὰ ὀλέθρεια ἔς τὸ ἄκρον ἐναντία.
 Ὅθεν ἐγὼ κυρίαίς μου, γίνεται νὰ τολμήσω!
 νὰ γράψω ἐναντίον σας, ἐνῶ καλῶς γνωρίζω.
 Ὅτι ἐὰν ἔς τὴν γλώσσαν σας, ἐμπλέξω ὁ καίμενος,
 τὸ χάρις ἄλλο ὄρισκομαι, εἰς τὴν στιγμὴν χαμένος;
 Λοιπὸν καλῶς νὰ μάθετε ὅτι ἐγὼ ἀπέχω,
 ἀφ' ὅσα συμπερένετε οὔτε ἔς τὸν νοῦν μου ἔχω
 Νὰ γράφω ἐναντίον σας, κυτάζω τὴν δουλιὰ μου,
 πλὴν ὅσα βλέπω καὶ ὅλα αὐτὰ π' ἀκούω μετ' αὐτὰ μου.
 Τὰ γράφω κωκονίτσαίς μου διὰ νὰ περνῶ τὴν ὥρα.
 καὶ ὅποια ξεῖ τὴν πλατὴν τῆς πρέπει νὰ ἔχη ψώρα.
 Ἐνῶ λοιπὸν σᾶς ἐπαινῶ, εἰς τὰ ποιημάτά μου,
 μανθάνω ν' ἀντιφέρεσθε, εἰς τὰ γραφομένα μου,
 Καὶ διατὶ κυρίαίς μου αὐτὴ ἡ ἀδικία,
 εἰς ἕναν φίλον σας πῶς τὸ ν' δὲν εἶναι ἀμαρτία; !

Πρέπει ὀλίγον ἔλεος, κί' ἀν' ἔπτεσα ζητώσας, ὅτ' ἔκινῃς ἀπὸ
 συμπάθῃν κί' ἀν' θέλετε νὰ γανκτῆσ' ἐμπρός σας. καὶ ἐπὶ ἐπὶ
 Νὰ σᾶς εἰπῶ τὸ ἥμαρτον τὶ ἄλλο νὰ σᾶς κάμω! ἰσχυρὰ ὅσοι ρίε
 ἰδοὺ ὅπου γονικλιτῶς, κί' ταπεινῶς προσδράμω. ἰσχυρὰ κί' ἰσχυρὰ
 * Ἄν πάλιν ἐπιμένετε, ὅλαις ἐσεῖς ἐν γένει, νογλό ὅπῳ νογετῶ
 ἀπ' τὴν κακίαν ἀραγε σᾶς ἐρωτῶ τί βγένετε ἐμ' εἰς τὸ κακόν
 Γνωρίζω ὅτι δύσκολον, εἶναι νὰ καταπαύσῃς τὸν νοκοῦ ἐμῆ' ἐκ
 ἢ ἐδική σας ἢ ὀργή, ὅπῳ ταν ἀναβράση. ὅσοι ἰσχυρὰ ἐμ' ἐν ἔδ
 Ἀλλὰ σ' ἐμὲ μὴν κάμετε κατὰ τὸ αἰσθημά σας, ὅπ' ἐδικῆς ἐμῆ
 ὀλίγον παραβλέψατε, κί' ὅς εἶναι διὰ τὴν υγιάσας ὅσοι ὅτ' ἐκ
 * Ἄν πάλιν δὲν θελήσετε νὰ μὲ εὐσπλαγγησθῆτε, ὅσοι ὅσοι ἐκ
 τὸ τρίτον μου φυλάδιον ἀλλέως θὰ εἰδεῖτε. ὅσοι ὅσοι ἐκ

Ταῦτα φίλε Ἀφεντουλί ἔχω διὰ νὰ εἰπῶ,
 νὰ ἰδῶ ἴσως μπρῆσω νὰ προλάβω τὸ κακό.
 — Ωραιότατα θὰ κάμῃς, καὶ καλὰ θέλει φερθῆς,
 οὗτος ἦν ὁ μόνος τρόπος, ποῦ θὰ ἐλευθερωθῆς.
 — Ἄμποτε ἀγαπητέ μου, νὰ ἐκάμναν μίαν ἀρχὴν
 διὰ νὰ μὲ ἐνοχλήσουν εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν.
 Ἐπειδὴ ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ ὕλην περισσὴν,
 καὶ νομίζω πῶς θ' ἀρχίσῃ δι' ἐμὲ δουλιὰ χρυσή.

Μάλιστα ἐὰν ἰδῶμεν, καὶ αὐτὸν τὸν ποιητῆ,

ὅπου εἶναι ἔς τὸ Φανάρι νὰ μᾶς γράψῃ κάττι τι.
Τότε πλέον ὄλω σί α καὶ θ' ἀράζωμεν καλὰ,
εἰς τοῦ Φαναριου τὴν σκάλα χωρὶς λόγια πολλὰ.

Πλὴν φοβοῦμ' ἑστιχουργός μας, νὰ μὴ τύχῃ βαρεθῆ, σὸ ὑοβί
ὑστερον ἀπὸ ὀλίγον διὰ νὰ ἀποκριθῆ.

Ἐπειδὴ καθὼς μὲ εἶπον, ὅλο ἕνα προσπαθεῖ
κί' ἔχει ὄρκον καθὼς λέγουν ἵνα μὲ ἐκδικηθῆ,

Δὲν μὲ μέλει περὶ τούτου, τὸ ἐπιθυμῶ πολὺ,
ὅμως ἔμαθα πῶς ἔχει ἀπὸ ἄλλους συμβουλή.

Κί' ὁ σκοπός δὲν εἶναι τοῦτος νὰ πληρῶν' ὁ δύστυχός,
νὰ τοῦ γράφου νὰ μοῦ ψάλλῃ νὰ λογιῆται πλοῦν ἡς ἔτι νᾶ

εἶναι ἀμαρτία τοῦτο, ἐπειδὴ μὲ τὸ λ ο ι π ὶ ο ν,
καὶ μὲ τὸν σκοπὸν ἐκεῖνον τοῦ τιριτιριτιτόν.

Πάγει ἔς τ ὄργην ἡ ποῦδρα καὶ τὰ ξυραφιστικά,
χάνεται τὸ καπιτάλι διὰ τὰ ποιητικά.

— Τέλος πάντων τί σὲ μέλει; ἔχεις ἄλλα νὰ εἰπῆς,
λέγε κί' ἂν αὐτὸς σοῦ γράψῃ τότε νὰ συλλογισθῆς,

— Ἐχεις δίκαιον μεγάλο, κί' ἄς ἀφίσωμεν αὐτὰ,
ἐπειδὴ τῶ ὄντι εἶναι καθὼς λέγεις περιττά.

Ἄκουσε αὐτοὺς τοὺς στίχους ἐπειδὴ εἶναι ἐργό,

— λέγε περιηγητά μου, ἄρχισε νὰ σὲ ἰδῶ.

ΓΥΝΗ ΜΕΤΑΜΟΡΦΟΜΕΝΗ

ὦ Θεέ μου! ἓνα πρᾶγμα!
τί ἐτοῦτο! εἶναι θαύμα.
Μειάζει ἐξωτερικόν,
καὶ ὀλέθριον κακόν.

Συντριβίτω καὶ φυσῶ σε,
διάβολε καταπατῶ σε.

Εἶσαι βέβαια ὀρθῶς,
σατανᾶς ζωγραφιστός.

Κι' ἄλλαις βάζουσι ἀσπράδι,
μάλιστα καὶ κοκκινάδι.

κι' ἄλλο κάτι τι ὁμοῦ.
τοῦ σατανικοῦ συρμοῦ.

Πλὴν ἐσύ μὲ χωρὶς μέτρος,
τὸ φορεῖς καὶ ἂν ἐφέτος.

Δὲν σοῦ κάμουν κοῦ κοῦ, κοῦ,
ὅλα εἶναι τοῦ κακοῦ

Ἄγκυρα κακὴ μαργίλα,
τὰ ὀδόντια σου ὅλα

ἐνεκα τοῦ σουλουμά,
ἐγειναν ελεεινά.

Τὸ στοχάζεσαι, διόλου! . . .

ἀκλουθεῖς τοῦ διαβόλου.

Πλὴν ἡ ὥρα δὲν ἀργεῖ,

νὰ σε πᾶρη ἡ ὀργή.

Η ΠΑΡΑΜΑΝΑ

Ἡ εὐμορφιά σ' τὸν ἄνθρωπον, εἶναι τῷ ὄντι χάρι,

πλὴν κάποτε καὶ ἐξ αὐτῆς συμβαίνει κάποια βλάβη.

Εἶναι ἀνάγκη πάντοτε νὰ βοηθῆ κι' ἡ τύχη,

καὶ τότε ὅ,τι ποθεῖ τινὰς μ' ἔχει νὰ ἐπιτύχῃ.

Διότι ἔσο εὐμορφῶν, καὶ ῥιζηκὸν μὴν ἔχῃς,

ματαίως βασανίζεσαι, κι' ἐπάνω κάτω τρέχεις.

Τοῦτο τὸ ἐδοκίμασα, καὶ τὸ ἐπιστηρίζω,

βαρέθηκα ἡ δύστυχη σ' τὰ ζένα νὰ γυρίζω.

Ἄρνιθηκα τὸν ἄνδρα μου κι' ἐπῆγα παραμάννα,

κι' ὅπου μ' ἐπῆραν μ' ἔβγαλαν εἰς μίαν ἐβδομάδα.

Διατὶ μὲ ῥίπτ' ἡ τύχη μου εἰς μέρη καθὼς πρέπει,

πλὴν μ' ἐμποδίζει ἓνα τί καὶ τὴν δουλιά μ' ἐμπλέκει.

Πηγαίνω εις άρχοντικό ή πλούσιον κονάκι, τόν αδωδίμον άλλή
βρίσκω κυρίαν άσχημην, γρηναίξει σαν γατάκι εις εστία
Ο τζελεμπής άντάμαμου όλίγον νά μιλίση, κα νουγι άνομοσι
ή νά χαιδεύση τò παιδί, αυτή ευθύς θ' άρχίση νά νάκ νά έκ
Στήν κλίνην ποϋ πλαγιάσουσι, δια νά τόν έψαλλη, εις άλλην βγάη
νά τοϋ είπη πώς άφουκα άυριον νά με βγάλη, κα ότ ρύθις
Διότι ή παμπόνηρη παρά πολϋ ζηλεύει, κα ότ ποικίτ ρ' κονίωγη
κι' άρχίζει με τò γρη γρη γρη αίτίαν νά γυρεύη, νότ ρωλοάδ
Ίνα τής εναντιωθώ, νά μου είπη τόν μπόγο,
νά πάρης παραμάνα μου, κα νά μου όσση δρόμο.
Αυτά τραβώ ή δύστυχη εις όλα τά κονάκια,
βρίσκω κυρίαις άσχημαίς καί μου χαλοϋν τά πιάτα.
Τ' άφεντικό δέν τρώγεται, από τήν παραμάνα
ύπάρχουν άλλ' άπόκρυφα παραπολϋ με γάλα.
Αλλά ώς καθώς φαίνεται πείραξις του διαβόλου,
είναι αυτή ή ζήλιατους κι' έγώ όλως διόλου.
Εμεινα πάλιν ς τά στενά δέν ξεύρω τι νά κάμω,
εις ποίαν πλάτρην άξιαν, ή δύστυχη νά δράμω,
Εσκέφθηκα εις τò έξής ν' αλλάξω τόν σκοπόν μου,
νά φέρνω τò φακίόλι μου εμπρός ς τò μετωπόν μου.
Συχνά νά μην κτενίζωμαι νά περπατώ σκημένη,
νά φαίνωμαι σαν μπουταλου άσχημοκαμωμένη.

Ἄλλὰ νομίζω ὅλ' αὐτὰ πῶς εἶναι ματαιότης,
πάντοτε εἶναι φανερὴ αὐτὴ ἡ ὠραιότης
Ἐπομονὴ λίγον καιρὸν θὰ περιμέν' ἀκόμη,
καὶ ἂν κανὲν ὀσπήτιον εὐρῶ 'ς τὸ Σταυροδρόμι,
Πάγει καλὰ εἰδὲ ἐγὼ 'ς τὴν πόλιν δὲ κτικιάζω,
εὐθύς τὰ ρουχαλάκιμου εἰς τὸ βαπόρι βάζω.
Πηγαίνω 'ς τὴν πατρίδα μου βρίσκω τὸν σύζυγόν μου,
ὁμοίως τὸν ἀγαπητὸν καὶ ποθητὸν υἱόν μου.

ΕΤΕΡΟΝ

Ἔμαθα πῶς ὑψώθηκα τῶν βαποριῶν ὁ ναῦλος.
δι' ὅσας φέρουν Μαλακῶφ, διότι δίδουν βάρος.
Λέγουν πῶς ὅποια τὸ φορεῖ, ὀπόταν προχωρήσῃ,
'στ' ἀτμόπλοιοι χρειάζεται ἐκτεταμένην θέσι.
Κι' ἂν τὸ φορῆ μὲ συστολὴν, εἰδὲ ἐξω τῆς τάξης,
τότε ὀκτῶ καθήσματα πρέπει νὰ λογαριάσῃς.
Πῶς ἐμποδίζει ἄφρευκτα εἰς τὴν μισὴ τὴν πρίμη,
κι' ἂν ἄλλαις τρεῖς ἢ τέσσερες' βρεθοῦν ὡσάν ἐκεῖνη

Τότε σία κι' ἀράξαμε τὸ ἤμυσι βαπόρι,

ἐναύλωσε τὸ Μαλακῶφ καὶ πάγει 'ς τὸ Νεχῶρι.

Καὶ διὰ τοῦτο λέγουσιν οἱ ναῦλοι ὑψωθῆκαν,

πλὴν αἱ κυρίαὶ φαίνονται ὀλίγον σκοτισθῆκαν.

Οὔτε τὰς μέλει ἐπειδὴ οἱ κύριοι πληρώνουν,

αὐταὶ μόνον στολιζονται καὶ ὄλο καμαρόνουν.

Μάλιστα σὰν εἰσέρχονται 'ς τ' ἀτμόπλοιον νὰ στέκης,

ἀπ' ἓνα μέρος φίλεμου, τὸν τρόπον τους νὰ βλέπης,

Ὅταν σηκώνουν ὑψιὰ τ' ὠραῖον φουστανάκι,

ἵνα φανῇ τὸ παχουλὸν καὶ ἄσπρον ποδαράκι.

Τότε τὰς βλέπεις νὰ πετοῦν ὡσὰν περδικοπούλες,

διὰ νὰ κεντρώουν δυνατὰ τῶν νέων ταῖς καρδοῦλες,

Μάλιστα ὅποιος κύριος ἔχ' εὐμορφην κυρίαν,

τὴν βαζ' ἐμπρὸς. καὶ ὀπισθεν μὲ ὑπερεφανίαν.

Ἀκολουθεῖ, καὶ βλέποντας, τὴν ὠραιότητά της,

θαυμάζει καὶ ἐξίσταται διὰ τὰς χάριτάς της.

Κάποτε δὲ παραμιλεῖ, λέγωντας ἄρα ἄλλη,

εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἔχη τὰ ἴδια κάλη!

Ὅχι, θαρρῶ δὲν 'βρίσκεται μόνον ἡ ἰδική μου,

πλὴν ἓνα πρᾶγμα πάντοτε μὲ θλίβει τὴν ψυχὴν μου·

Δὲν εἶμαι τόσον βέβαιος, πῶς μόνος ἐγὼ χαίρω,

τὰ κάλλη τῆς κυρίας μου, κι' ἂν ἤθελα ἠξεύρω.

Είληκρινῶς πῶς μ' ἀγαπᾶ, κί' ἀπάτην δὲν μοῦ κάμνει,

τὶ ἄλλο μὲ χρειάζεται! ἐτόυτο μόνον φθάνει.

Πλὴν δὲν τὸ ἔχω βέβαιον, εἶμαι εἰς ὑποψίαν,

κί' αὐτὸ μὲ φθείρει τὴν ζωὴν διότι τὴν κυρίαν.

τὴν βλέπω ποῦ

Αλλὰ τὶ μέλλει νὰ γενῆ! πρέπει νὰ ὑπομένω,

διότι ἂν ὁ λόγος μου νὰ γίνῃ ἐπιμένω,

Τότε τὴν χάνω ἔς τό λεπτόν, διόλου δὲν τὴν ἔχω,

ὅμως τῶρα τοῦλάχιστον με ἔχω

ΕΤΕΡΟΝ.

Ἀφ' ὅτου ὑπανδρεύτικα ἓνα καλὸ δὲν εἶδα

οὔτε πῶς θὰ εἶδῶ ποτὲ μὲ ἔμενε ἐλπίδα.

Εἶχα χαρὰν ὅταν ἔβαλα ἔς τὴν κεφαλὴν στεφάνι,

βασίλισσα πῶς θὰ γενῶ, ἢ δυστυχῆς μ' ἐφάνη.

Κί' ὁπότεν ἀξιώθηκα ἄνδρα ἔς τὴν ἀγκαλλιᾶ μου,

ὅλα τοῦ κόσμου τὰ καλὰ τὰ νόμιζα δικί μου.

Ἀλλὰ ἐλπίζω χαιρόντας, κατὰ τὴν παροιμίαν,

ἀπολαμβάνω τας, χωρὶς ἀμφιβολίαν

Διότι τ' ἀνδρουλάκι μου εἶν τόσο προκομῆνον,
ἀπὸ τὸ σπῆτι δὲν κουνεῖ, τὸ τρισκαταραμῆνον.

Ἐσώθηκαν τὰ ἔτοιμα 'ποῦ τοῦ δῶσ' ἡ γιγαγιά μου,
ἄχ! τῶρ' ἀρχίζει νὰ πωλῆ καὶ τὰ δικμαντικά μου.

Ὅταν σωθοῦνε καὶ αὐτὰ τότε θὰ τραγωδῶμεν,
τῆς μαύρης πείνας τὸν σκοπὸν καὶ θὰ χοροπηδῶμεν.

Ἰδοὺ ζῶν εὐχάριστος νὰ 'πανδροῖά ὠραία,
ἀνάθεμα τὴν Πουλουδιά τὴν ὀργισμένην γραία.

Ἀυτὴ μὲ τὴν κατὰφερε καὶ μ' ἔβαλλε εἰς τὰ δύκτιχα,
καὶ τυρανοῦμ' ἡ δῦστυχη τὴν 'μέρα καὶ τὴν νύκτα.

Μ' ἂν μπλέξῃ εἰς τὰ χέρια μου ἡ τρισκαταραμῆνη,
τότε τ' ἀνάστα ὁ Θεός, βεβαίως θέλει γένηται.

Θὰ πιάσω τὴν πλεξοῦδα της νὰ τὴν στριφογυρίσω,
κι' ὡς ὅτου νὰ ἐκδικηθῶ δὲν θὰ τὴν παρατήσω.

πνευματικὸν ἐκ κτὸν νῆλι

Ἄλλακ ὅτ σοφὸς εἶδ' ὅσο ε'
ἡβουσα νοδολε' τανίσηφ
ἰσοονιχρὸ κφλῶ ὅτ 'πλ'
ἰσοονκτκκ κγῆμῶ ὅτ ε'
ἰρημοκία κῆμ εθκκ
ἄλλοπ ἰωζῆιδερα

ΕΤΕΕΟΝ.

Τοῦ χωριοῦ μας τὰ κορίτσια

εἶναι ἄν' ἀγγύστρα ἴσια

ἤσυχα, πολὺ καλά,

οὐδὲν γνωρίζουσι πολλά!!!

Ἐχουν γλώσσα ἄν' χουλιάρα,

κί ὅταν ἔμβουν ἴς τὴν ἀράδα,

τότε πλέον νὰ ἴδῃς,

νὰ ἀκοῦς νὰ μὴ λαλής.

Ὅσα λέγουσιν ἐν γένει

οὔτε μιά ὑπανδρευμένη

δύναται νὰ τὰ εἴπῃ.

Ὅσα τὰ νομίζει ἐντροπή.

Πλὴν αὐτὰ τὰ ὀργισμένα,

τὰ διπλοκαταραμένα,

ἴς τοῦ διαβόλου τὸ κελλί

φαίνετ' ἔλαβον σπουδή.

Ἄπ' τὸ ἄλφα ἀρχινοῦσι

ἴς τὸ ὦμέγα κατανοῦσι,

κάθε μιὰν οἰκοκυρά

ἀραδιάζωσι πολλά.

"Ανδρα φαίνεται πῶς θέλουν
τι νὰ κάμουν δὲν ἤξεύρουν
κὶ ἀπὸ τοῦτον τὸν καῦμόν
πῶ ἔχουν τρομερὸν θυμόν.

Τὴν προχθὲς ἀθαδιάσαν
τὴν κερά 'Ανθὴ ἐπιάσαν.
καὶ τὴν ὀφώναζαν τ ζ α τ ἦ,
τ' εἶν' ἡ τυραννί' αὐτή·;

"Ὅλο 'ς τὸ Φανάρι τρέχεις,
καὶ ἡμᾶς δὲν μᾶς προσέχεις
ἐσκουριάσαμε λοιπόν!
θὰ σοῦ κάμωμεν κακόν.

Πάσχισε νὰ μᾶς 'πανδρεύσης,
ἢ ἐφέτος νὰ μισεύσης,
εἰς τὸν διάβολον νὰ 'πάς,
ἐπειδὴ θεὸς νὰ ταῖς φᾶς.

Κὺρ Δφεντοίλη μου αὐτὰ ποῦ ἔχω συνθεμένα,
ἐδῶ κὶ' ἐκεῖ 'ποῦ περπατῶ τὰ βλέπω ἕνα ἕνα.
— Πολὺ καλὰ πλὴν ἄργησα καὶ πρέπει νὰ πηγαίνω,
— Κὶ' ἐγὼ ὁμοίως φίλε μου νὰ ἰδῶ τί θέλει γένω.

Με τοῦτα ποῦ με ἔψαλλες διὰ τὴν συνωμοσίαν ἡρώδου
τῶν γυναικῶν καὶ δι' αὐτὴν τὴν εἰκονογραφίαν.

Ἀλλὰ ἐλπίζω ἄφευκτὰ νὰ με εὐσπλαχνισθῶσι,
καὶ ὄχι ὡς καθὼς φρονεῖς νὰ με ἐκδικηθῶσι.

— Ἄμποτε περιηγητά, λοιπὸν ἀναχωροῦμεν ἔσθ' ἵνα
ἔχῃς ὑγείαν φίλε μου, ὅμως νὰ μὴν ἀργοῦμεν.

— Φίλε μου ἐὰν ἔχωμεν ἀπ' τὸν Θεὸν ὑγείαν,
μετ' ἓνα μῆνα ἔρχομαι χωρὶς ἀμφιβολίαν.

— Πλὴν πρόσσεχε ὁμόνοιαν ἄκραν μετὰς Κυρίας, ὅσο
νὰ ἔχῃς, καὶ ἀπόφευγε ἀπὸ φιλονικείας.

Ἰστορία εὐκλείδου

νομικὴ νομολογία

ἱστορία εὐκλείδου

ἱστορία εὐκλείδου

Κύριοι σὰς παρακαλῶ ἵνα με συγχωρῆτε,
εἰς τὸ παρὸν φυλλάδιον ἀνέλθῃ ἀπάντητε.

Διότι δὲν προήλθασι ἀπὸ ἀναμελείαν,
ἀλλὰ διότ' ἡ ἐποχὴ μᾶς ἔφερον εἰς βίαν.

ἱστορία εὐκλείδου

ἱστορία εὐκλείδου

ἱστορία εὐκλείδου

ἱστορία εὐκλείδου

ΑΚΑΔΗΜΙΑ ΑΘΗΝΩΝ

007000086028

